

¿Quin nacionalisme?

Carles Dolç

Durant uns anys, el nacionalisme valencià va oscil·lar entre els aplecs de la plaça de bous, on els Països Catalans o la independència eren àmpliament corejats, i les posicions més moderades representades pel PNPV. La recent cristallització de la Unitat del Poble Valencià, com una força més coherent i organitzada, solidifica l'hegemonia de les opcions no rupturistes al si del nacionalisme.

Amb aquest pas, pot guanyar a curt terme, conjunturalment, en la mida que potser (tampoc no és segur) se li obriran unes possibilitats electorals no menyspreables. Això podria servir de pressió sobre les institucions.

Trobe, però, que el nacionalisme perd, a llarg terme, en la mida que s'accepta la via d'unes institucions i un estat que no són els nostres, i des

dels quals no hi ha possibilitat d'alliberament nacional. Si de cas, serà possible una menor atmosfera assimiladora, en esdevenir una força institucional; però això és contradictori, perquè, alhora, la integració en el *tinglado* de l'Estat espanyol es farà superior (mireu, si no, per exemple, Convergència o Euskadiko Ezquer- ra).

Al nacionalisme hi ha, a hores d'ara i de fa temps, dos grans camps: l'un procliu o francament partidari d'acceptar la via de la reforma d'allò establert. L'altre, hostil i partidari de la destrucció de l'Estat espanyol, com a condició prèvia d'alliberament del nostre poble. En el primer s'ha situat la UPV. En l'altre hi ha forces com l'EUPV o el MDT. És clar que no són camps monolítics: al si de la UPV és evident que no tothom pensa

igual, com passa en les altres forces assenyalades, i la frontera ideològica no sempre és precisa entre un camp i l'altre.

Si que n'és, però, força precisa la política: o s'està per una tàctica de reforma o per una de ruptura. La primera, amb més bon predicament social a hores d'ara, condueix en perspectiva a l'estancament. La segona, més difícil, en la meua opinió, és l'única que ens pot conduir a la llibertat col·lectiva.

És aquesta segona la que ha perdut força. El nacionalisme valencià, tanmateix, la necessita si vol l'alliberament, la qual cosa vol dir situar-se contra l'actual estat i en la perspectiva d'uns Països Catalans federats entre ells, socialistes i republicans. O això o la probable desaparició com a poble.

Un congrés davant una qüestió crucial

Josep Benet

Tot fa preveure que el Congrés de Convergència Democràtica de Catalunya transcorrerà plàcidament. És natural que sigui així, per ser el primer que aquest partit celebra després de l'esclatant victòria aconseguida, encara no fa un any, en les eleccions al Parlament de Catalunya. A més, tot fa preveure que el Congrés donarà suport total i rotund al seu secretari general i, alhora, president de la Generalitat, davant la situació que tan irresponsablement es va crear des del poder central, després de la seva victòria electoral i de la seva accessió, per segona vegada, a la presidència de la Generalitat per la voluntat majoritària del Parlament de Catalunya. Una situació que tant continua perjudicant la vida política a Catalunya i molt especialment la construcció de l'autonomia.

Tanmateix, aquesta placidesa que es preveu —i l'inevitable triomfalisme que l'acompanyarà— no pot fer oblidar que el Congrés se celebrarà en uns moments en què a un jove partit —que s'ha convertit en l'orga-

nització política amb el major nombre de militants de Catalunya—, se li plantegen uns problemes molt importants.

El Congrés, amb tota seguretat, reafirmarà la posició nacionalista del partit, la voluntat de treballar per aconseguir la plenitud autonòmica, enfront dels intents de loapització que encara continuen manifestant-se en el poder central. Però, alhora, haurà de prendre una posició decidida davant les relacions econòmico-financeres de l'estat amb la Generalitat. Una qüestió gravíssima que pot arribar a loapitzar del tot la nostra autonomia i, àdhuc, ofegar-la. Però, un altre tema és el que atreu sobretot l'atenció general: el de la posició que pugui prendre el partit nacionalista, que és Convergència Democràtica de Catalunya, en relació amb el Partit Reformista Democràtic (PRD), creat a nivell d'estat, a iniciativa de Miquel Roca Junyent, alt dirigent alhora de CDC. Crec que aquesta és la qüestió essencial que es planteja en aquest VII Congrés de CDC, tant si

consta com no en el temari del Congrés.

La decisió que es prengui en aquesta qüestió afectarà decisivament el futur del nacionalisme català i, per tant, de tot el poble de Catalunya. Per això interessa a tot els catalans. És natural, doncs, que pre- ocupe moltíssimes persones, no solament del Principat, sinó també d'arreu dels Països Catalans.

Certament, la solució a la qüestió plantejada no és gens fàcil, ja que el poder de fagocitació d'un partit d'àmbit estatal respecte a la seva òrbita és enorme. Ho han experimentat durament els amics socialistes catalans. D'altra banda, esguardant enrere, tenim la història viscuda per Francesc Cambó, que no podem oblidar. Convergència Democràtica de Catalunya es troba, doncs, davant un moment crucial. I el nacionalisme català, també. És natural, doncs, que tots els que som nacionalistes —sigui quina sigui la nostra ideologia concreta— el visquem amb una profunda preocupació.